နိဒါန်း

ဗုဒ္ဓတရားတော်များသည် ကြီးမားလေးနက်လှ၍ သိမ်မွေ့နက်နဲ ကျယ်ပြန့်လှသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားရာ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်နီးပါး တစ်လျှောက်လုံး အထူးသဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော်အချိန်အတွင်း၌ များပြားလှစွာသော ဂန္ထဝင်စာပေများနှင့် ထုတ်ယူဆင်ခြင်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်သည့် ဗုဒ္ဓတရားတော် စာပေယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများ၊ ဗုဒ္ဓမြွက်ကြားခဲ့သည့် လေးနက်ကျယ်ပြန့်လှသော သဘောတရားများအားလုံးတို့သည် ကောင်းမွန်သော သဘောတရားအနေဖြင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ဤလက်ရာများ အားလုံးတို့သည် တရုတ်နိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ရတနာသိုက်လည်း ဖြစ်လာခဲ့၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှုသည် ဤရတနာသိုက်တွင်းမှ တောက်ပသော ပုလဲတစ်လုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှုသဘောတရားကို ကျဉ်းမြောင်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကျယ်ပြန့်သောအနက်အဓိပ္ပာယ်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ခွဲခြားနိုင်သည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်အရ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓဝင် ဇာတ်နိပါတ်တော်များထဲမှ စာပေယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများသည်သာလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှု လက်ရာများဟု ခေါ်ဆိုနိုင်၍ ပိဋကတ်သုံးပုံရှိ ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်စဉ်များ၊ ပုံဆောင်ဝတ္ထုများ၊ မဟာယန ဇာတ်တော်များအားလုံးသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စာပေလက်ရာများဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျယ်ပြန့်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်အရ ပြောရမည်ဆိုပါက တိုက် ရိုက် ချီးမွမ်းပြောဆိုထားသော ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ စာပေလက်ရာများ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ နှင့်ပတ်သက် ဆက်နွယ်လျက်ရှိသော သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ အချက်အလက်များနှင့် အချို့သော အပိုင်းများတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသော စာပေများ အပါအဝင် အားလုံးကို ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေယဉ်ကျေးမှုအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံ၌ ဗုဒ္ဓသာသနာ စတင်ထွန်းကားချိန်မှစ၍ ခေတ်အဆက်ဆက်

ဆရာတော်ကြီးများသည် များပြား၍ စာပေယဉ်ကျေးမှုတန်ဖိုး ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဘာသာပြန် ခဲ့ကြရုံသာမက ဥပမာအားဖြင့် အခြားသော ရှေးခေတ် ဆရာတော်ကြီးများ အပြန်အလှန် စပ်ဆိုခဲ့ကြသည့် ကဗျာ၊ လင်္ကာများ၊ ဟောကြား မိန့်မြွက်ခဲ့သည့် ဩဝါဒတစ်ခွန်း၊ ဂါထာတစ်ပုဒ် စသည်တို့အားလုံး သို့မဟုတ် ဆရာတော်၏ တုတ်တစ်ချက်၊ အဆဲတစ်ခွန်းသည်ပင်လျှင် နက်နဲသော စာပေယဉ်ကျေးမှု သဘောတရားများ ပါဝင်နေ၍ တရုတ်ရှေးဟောင်း စာပေအမွေအနှစ်များ၊ တန်ဖိုးကြီးမားသော မရေမတွက်နိုင်သည့် ရတနာသိုက်များ အတွင်းမှ ချန်လှပ်ထား၍ မရသော တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မဇ္ဈိမဒေသ သာသနာ့ဘောင်တွင်းရှိ ဆင်၊ နဂါးများ၊ ခေတ်အဆက်ဆက် အကျင့်သီလပြည့်စုံသူများနှင့် များပြားလှစွာသော သက်ဝင်ယုံကြည်သူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ မူရင်း ရိုးရာစာပေများကို အမွေဆက်ခံ၍တိုးတက်စေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ တရုတ်ယဉ်ကျေးမှု ၏ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်း ပေါ်တွင်မူတည်၍ အရေအတွက် များပြားသော၊ အကြောင်းအရာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးသော ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေလက်ရာများကို တီထွင်ခဲ့ကြသည်။ တီထွင်မှုနှင့် ပျံ့နှံ့မှု ကြာရှည်စွာ တည်မြဲနေခြင်းမှာ သာသနာနယ်ပယ် အတွင်းအပြင်ရှိ များပြားလှသော သက်ဝင်ယုံကြည်သူတို့သည် လောကသုံးပါး မြတ်စွာဘုရားရှင်၊ ဗောဓိသတ္တ နှင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဘုရားတို့၏ ဟောကြားပြသမှုများကို ထက်သန်သော စိတ်စေတနာရှိခြင်း ကြောင့်ဖြစ်၍ စာပေဖန်တီးမှုသည် ဤယုံကြည်ထက်သန်မှုကို ဖော်ပြနိုင်သော အလွန် အဆင်ပြေသည့်၊ အလွန် အကျိုးများရှိသည့် နည်းလမ်းဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးကို အသုံးပြု၍ တီထွင်ဖန်တီးခဲ့သော စာပေလက်ရာများသည် အကောင်းဆုံးလက်ရာဖြစ်သည်မှာ သေချာလှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစာပေများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရင်တွင်းခံစားချက်မှ သဘာဝအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာသော "စိတ်အရောင်၏ ထင်ဟပ်မှု၊ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံနေမှု" တို့ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် ရေးသားသောလက်ရာသည် အခြား လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော လက်ရာများထက် များစွာ ထူးကဲထက်မြက်သည်။ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဆရာတော်ကြီးများသည် စာပေဘက်၌ စိတ်ခွန်အား အများအပြားကို နှစ်မြှုပ်ထားလေ့ မရှိသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးများ ရေးသားခဲ့သည့် လက်ရာများသည် အလွန်ပင် ထူးကဲကောင်းမွန်လှ၍ အမီလိုက်ရန် ခက်ခဲလှသည်ဟု ပြောနိုင်ခြင်းမှာ အထက်ပါ သဘောတရားများ ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဗုဒ္ဓပိဋကတ်တော် ဘာသာပြန်စာပေများတွင် အနုပညာ အဆင့်အတန်း အတော်အတန် မြင့်မားသော "မူရင်း"၊ "ပုံဆောင်ပြ" ဝတ္ထုဇာတ်တော် များသည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှု၊ ဟာသနှောမှုတို့အပြင် ယေဘုယျအားဖြင့် ဆုံးမ

သင်ကြားပြသခြင်း အဓိပ္ပာယ်များ ပါဝင်နေသည်။ ထိုဝတ္ထုဇာတ်တော်များသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဘဝသံသရာ တစ်ခုလုံး သူတစ်ပါး အကျိုးကို ငဲ့ညှာခြင်း၊ သနားကြင်နာ၍ ကြီးမြတ်သောစိတ်ဓာတ်နှင့် စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံရဲခြင်း၊ မေတ္တာတော်ကြီးမား၍ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ အကျိုးပြုနိုင်စွမ်း စသည်တို့သည် ဖတ်ရှုသူများအား စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားနိုင်စေသည်။ မဟာယန ဗုဒ္ဓပိဋကတ်စာပေများ၏ ဘာသာပြန်များမှာ ပဒုမ္မာ ကြာကျမ်း၊ ဝိမလာကိတ္တိနိဒ္ဒေသ ကျမ်း၊ တရားဦးဟောတော်မူခြင်း စသည့် ဘာသာ စကား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ တရားဖြောင့်မှန်မှုနှင့် နက်နဲပြည့်စုံသည့် အနှစ်သာရ ပြည့်ဝသော ဘာသာပြန် စာပေများသည် ပိဋကတ်တော်အနေဖြင့် တရုတ် ရှေးဟောင်း ဘာသာ စကား အနုပညာ၏ ဂန္ထဝင်စာပေနှင့် ရတနာသိုက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထန်ခေတ်၊ စုန့်ခေတ် ကာလတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဈာနဂိုဏ်း ကျောင်းတိုက်နှင့် ပဒေသရာဇ်ခေတ် အရာရှိ ပညာတတ်များ၌လည်း စာပေစွမ်းရည် အလွန်မြင့်မားသူ အများအပြား ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသူတို့သည် မူလကပင် ကဗျာစာပေ အနုပညာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ ဗုဒ္ဓသာသနာ၏ ဂါထာတော်၊ ဝုဏ်ပြုကဗျာ လင်္ကာပုံစံနှင့် တရုတ်ရိုးရာ ကဗျာစာပေ နည်းလမ်းများ၊ ဟောကြားသော တရားဓမ္မများဖြင့် ၎င်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သာမန် ကဗျာစာပေ အနုပညာရှုဒေါင့်မှ ကြည့်လျှင်လည်း ၎င်းတို့၏စာပေလက်ရာများသည် အတော်ပင် မြင့်မားသော အဆင့်အတန်း တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေကာ ရှင်းလင်း၍ အနှစ်သာရပြည့် လေးနက်လှသော စာလုံး တိုင်းသည် ပုလဲလုံးများ သီထားသကဲ့သို့ သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် အကောင်းဆုံးဟူသော စာပေလက်ရာများအနက် အရည်အချင်း လုံးဝမညံ့သော လက်ရာများဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ရှိ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်၍ တရားနည်းလမ်းကျသော စာပေလက်ရာများသည် ချောမွေ့ ပြေပြစ်ခြင်း၊ လေးနက်စွာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာထားခြင်း၊ ဆွေးနွေးမှု၊ အများအပြားပါဝင်ခြင်း၊ အရှိန်အဝါကြီးမားခြင်း စသည်တို့သည် အလွန်မြင့်မားသော ဆွေးနွေး ပြောဆိုမှု စွမ်းရည်များပင် ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်ရှိ ဩဝါဒ စကားမွန်များကို အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး ဟောကြား ခံစေကာမူ အချက်အလက် ပြည့်စုံစွာ လိပ်ပတ်လည်အောင် ဟောပြောနိုင်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ အလွန်မြင့်မားသော ဘာသာစကားစွမ်းရည်ကိုလည်း ဖော်ပြနေပေသည်။ မင်ခေတ်၊ ချင်ခေတ် ကာလတစ်လျှောက်ရှိ စာတိုပေစများနှင့် မင်ရှန်းဒေသ ရှေးဟောင်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းရှိ တိုင်များတွင်ဒေါင်လိုက် ချိတ်ဆွဲထားသော နှစ်ကြောင်းကဗျာများတွင် "အားမာန်ပြည့်ဝ၍ သံသရာဝဋ်အတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ လက်တွေ့ဘဝတွင် နေထိုင်၍ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာသော စိတ်ကူးယဉ်မှုကို နှိုင်းယှဉ်ခြင်း" စသည့် ကမ္ဗဌာန်း အဓိပ္ပာယ်များ စိမ့်ဝင်လျက်ရှိသည်။ လူ့ဘဝကို သိမြင်နားလည် ကျေနပ်မှုရှိကြသည့်အပြင် အချင်းချင်း ဖွင့်ဟမပြောဘဲ အပြန်အလှန်နားလည် ရိပ်စားမှု ရှိကြသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ

ယဉ်ကျေးမှုသည် တရုတ်ရှေးဟောင်းစာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ပင်ကိုယ်မူရင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတို့တွင် နှစ်ဆတိုး၍ အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ တရုတ်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု၏ တန်ဖိုးရှိသော အမွေအနှစ်တစ်ခု ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် အလွန် အလေးအမြတ်ပြု တန်ဖိုးထားသင့်လှပေသည်။

မာတိကာ

- သာမဏေငယ်နှင့် မိစ္ဆာအယူဝါဒဂိုဏ်းသားများ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်း ၁၅
- သာမဏေများ အတူတကွဆော့ကစားခြင်း ၁၈
- သကျမုနိဘုရားသည် သက်ကြီးဝါကြီးအကြီးအကဲအား ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို သဘောပေါက်နားလည်စေရန် လမ်းညွှန်ပြသ ၂၀
- ပသီပြည်ဘိက္ခုသံဃာ၏ ပြောင်းလဲခြင်း ၂၂
- ဥပါသကာလေးပါးများသည် ကတိသစ္စာပြုခြင်း ၂၅
- အစ်ကိုသည် ညီငယ်လေးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ၂၉
- ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် တရားအသိရရှိခြင်း ၃၂
- သားနှင့်အတူ သေလိုသော မိခင်အို ၃၄
- အလှူဒါန၏ အကျိုးခံစားရခြင်း ၃၆
- မျောက်မြီးတိုများ ရေနစ်သေဆုံးခြင်း ၃၉
- ကျင့်မျင့်ဘုရင်ကြီး ၄၀
- ချာဝေဘုရင်ကြီး ၄၄
- အတိတ်ဘဝ ပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်း ၄၉
- ကိုရင်သည် နဂါးမင်း၏ သားတော်အဖြစ် ဝင်စားကာ မွေးဖွား ၅၄
- အမျိုးသမီး ရွက်ညိုနှင့် သူတောင်းစား ၅၇
- သံဃာသုံးပါး သေရည်အရက်မူးခြင်း ၆၀
- အသီးချိုကို လှူဒါန်းပေးခြင်း ၆၁
- ရဟန်းဘိက္ခုအသစ်သည် တရားဓမ္မကို သိရှိနားလည်ခြင်း ၆၂
- ရီလီရှာ၏တွန့်တိုခြင်းအတွက် နတ်တို့သနင်းသိကြားမင်းမှ ပဲ့ပြင်သွန်သင် ၆၃
- အချင်းချင်းသတ်ဖြတ်ကြ ၆၅
- လက်စွပ်ကို ပစ်ချသော်လည်း မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ ပျောက်ဆုံးဖူးခြင်းမရှိသည်ဟုဆို ၆၆
- ကောင်းမှုတစ်ခုပြုလုပ်လျှင် ကောင်းကျိုးတစ်ထောင်ရရှိ ၆၈
- မြက်ပင်ပြုတ်ရာတွင် နွားရိုးဖြစ်သွားသော ရဟန်းတစ်ပါးအကြောင်း ၇၀

- နတ်ဘီလူးက ဘုရင်မင်းကို စာလို ၇၂
- ဥပုသ်သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး ၇၄
- မြတ်စွာဘုရား မြင်တွေ့နိုင်သောနေရာများ ၇၆
- နဂါးမင်း၏ အပြစ်မှ လွတ်မြောက်ခြင်းအကြောင်း ၇၉
- ဗောဓိသတ္တဘုရားအလောင်း၏ ကောင်းမှုကုသိုလ် ၈၃
- ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ကရုဏာစိတ်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေပြီး သစ်သီးကပ်လှူရန် ၈၈
- ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မှ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ဂီတဖြင့် ချီးမွမ်းပူဇော်ခြင်း ၉၀
- ကုန်းသွယ်ယိသည် ဘုရားစေတီကို ဖူးမြော်ကြောင့် နတ်ပြည်သို့ မွေးဖွား ၉၄
- ချာမောဘိက္ခုနီမနှင့် ဘုရင်မင်းနှစ်ဦး အငြင်းပွားမှု ပြေငြိမ်းခြင်း ၉၈
- ဖြဟ္မဏအဂ္ဂိဝေဿန၏ ရေစက်ဆုံခြင်း ၁၀၂
- လိုတရ ပုလဲ ၁၀၉
- မျောက်နှင့် လိပ် ၁၁၃
- ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော တူ ၁၁၆
- ဖြဟ္မဏညီအစ်ကို (၄)ဦး သေခြင်းတရားကိုမှု ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင် ၁၂၀
- နေ့ခင်းအချိန်တွင်ပင် မီးတုတ်ကိုင်ဆွဲ၍ မြို့အနှံ့လျှောက် ၁၂၄
- ဝိဋူဘဘုရင် ၁၂၆
- မလ္လိကာမိဖုရားဥပုသ်သီတင်း သီလဆောက်တည်ခြင်း ၁၂၈
- ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြံ့ခိုင်အောင် တည်ဆောက်သူ ၁၃၁
- ပူရာဏကဿပသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နှင့် အစွမ်း၊ ဘုရား၊ တန်ခိုးစွမ်းအင် ၁၃၃
- ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက ရာဟုလာအား ဆုံးမတော်မူခြင်း ၁၃၉
- အဆိပ်လူးမြားသင့်၍ ဝေဒနာခံစားနေခြင်း(ကောက်နုတ်တင်ပြခြင်း) ၁၄၃
- ချွဲ့လီဘုရားကျောင်း၏ ဆရာတော်ကြီးက ကိုရင်အား ဆုံးမသွန်သင်ခြင်း ၁၄၆
- ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် အတူတကွ ကိုရှင်ပြု ၁၄၈
- အနုပညာရှင်က ဂီတသီချင်းများဖြင့် ပြသခြင်း ၁၅၀
- ရှိကန်းမုနိရှင်ဘုရား ၁၅၁

- သမားတော်တစ်ပါးသည် ဘုရင်မင်းအတွက် ဆေးကုပေး ၁၅၃
- မင်းသား တောနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခြင်း ၁၅၆
- ကျေးငှက်ဖမ်းယူသူ ၁၅၈
- ဒိန်ခဲရောင်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခြင်း ၁၆၀
- သဒ္ဓါတရားထက်သန်သော ဘုရင်မင်းမြတ် ၁၆၂
- ကုသိုလ်မျိုးစေ့ချ စိုက်ပျိုးခြင်း ၁၆၅
- မိဂဒါဝုန်တော ၁၆၆
- အစိမ်းသရဲမင်း ၁၇၀
- သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သည် သင်္ဘောပေါ်တွင် သူများ၏ အရည်အချင်းကို လေ့လာအကဲဖြတ် ၁၇၃
- ရှန်ဟူ၏ ရေစက်ဆုံခြင်း (၄၂ မြောက်အပိုင်း) ၁၇၈
- ဒသရဋ္ဌဘုရင်အကြောင်း ၁၈၃
- အစွယ်ခြောက်ချောင်းရှိသော ဆင်ဖြူတော်၏ ရေစက် အကြောင်းပုံပြင် ၁၈၇
- ခိုနှစ်ကောင် ၁၉၀
- ဦးချိုပါ နဂါးနှင့် မျောက် ၁၉၁
- သိကြားမင်းနှင့် ဆင် ၁၉၅
- မုဆိုးနှင့် တိရစ္ဆာန်များ ၁၉၇
- ဟန်မင်းဆက် လော့ယန်မြို့ အန်းရှီးဘုရင်ထေရုပ္ပတ္တိ ၂၀၀
- တုံးကျင့်ခေတ် ကျန်းလင်ဒေသရှင်းဘုရားကျောင်း ဆရာတော်ဖာရှန် အကြောင်းပုံပြင် ၂၀၈
- ဗောဓိဓမ္မ ဘုရင်ထေရုပ္ပတ္တိ ၂၁၄
- ရှီဘုန်းတော်ကြီးအတ္ထုပ္ပတ္တိ(ကောက်နုတ်တင်ပြခြင်း) ၂၁၇
- တန်မင်းဆက် ဂူထိုင်တောင်ကျိုလင်ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆရာတော် ဖာကျောက် ထေရုပ္ပတ္တိ ၂၂၂
- အပြစ်တင်များ ပျယ်လျော့ခြင်းကျမ်းစာတရားဆိုင်ရာနိဒါန်း (ကောက်နုတ်တင်ပြခြင်း) ၂၃၀